

Có hai vợ chồng kia, sau ba năm chung sống, phải đi gặp mặt vợ chồng vợ n hôn nhân vì gia đình họ có quá nhiều nạn đói. Cô vợ trờ tâm sự như sau: "Gia đình mẹ tôi cả chúng tôi có nhiều nạn đói vì chồng tôi quá gần với mẹ anh họ. Anh giận như mẹ tôi đẻ bé bỏ chết vào áo mẹ, không sao rồi ra được. Khi chúng tôi mẹ tôi cả nhau vợ, tôi cả giận chồng tôi đẻ làm vỡ lòng mẹ chồng như bà không hề có thiện cảm với tôi. Thậm chí có lần bà nói chồng tôi đẻ tôi không xứng với con bà và sống chồng bao giờ xứng đáng cả. Bà cả chỉ có một người con trai nên bà chỉ ưu chuồng quá đáng, làm cho anh họ trở thành nhu nhược, lười biếng. Lúc nào bà cũng chỉ hủu hủ con, làm cho con vui và thoải mái. Bà cả là người nể trọng gì. Niềm vui cả bà không gì khác hơn là nấu ăn cho gia đình, chăm sóc quần áo cho chồng con, giặt nhà cửa sạch sẽ, ngăn nắp và cung cấp nhu cầu cho mọi người trong nhà. Trong gia đình bà là người lo liệu hết mọi việc. Trong khi đó bà chồng tôi lúc nào cũng đi vắng và hủu như chồng biếng nhác chúi n gì trong nhà.

Tôi là người thu nhập thấp hơn mẹ, tôi có một ngành nghề chuyên môn và bản thân với nhiều đi u khác nên không thể quán xuyến công việc nhà như bà. Bà hay đến nhà chúng tôi đến đến, sắp đặt lại tủ sách, tén chén cho chúng tôi, như bà làm một cách bực bực, hàm ý báo là tôi không biết tén chén việc nhà. Nhiều lần tôi nói với bà: "Thưa mẹ, con biết nhà cửa con không được ngăn nắp như nhà cửa mẹ, nhưng con bản nhiều việc, con không làm như mẹ được. Hơn nữa, đây là nhà cửa vợ chồng con, mẹ không phải bản tâm." Nhưng dù tôi nói gì, bà cũng làm ngơ và cả tén đến đến làm mọi việc như là nhà cửa bà vậy.

Tuy nhiên đi u làm tôi buồn hơn cả là chồng tôi không có cùng một suy nghĩ như tôi. Anh không thấy rằng việc gia đình chúng tôi có người thén ba chén vào là không nên, vì thén anh chồng nói gì với bà cả. Tôi có thể chấp nhận anh vợ nhà thăm mẹ một tuần năm, sáu lần nhưng không thể chấp nhận anh đẻ mẹ làm chủ gia đình mẹ tôi cả chúng tôi. Anh chồng bao giờ nói với bà một lần nào đẻ bên vợ tôi, cũng không nói lại an ủi tôi. Bà cả không như xen vào việc gia đình chúng tôi mà cũng nắm giữ tình cảm cả cả chồng tôi nữa. Từ ngày đẻ anh đẻ, bà buóc anh phải chăm sóc bà nhiều hơn và phải ghé thăm bà mỗi ngày, dù bà sống với con gái chồng không phải sống một mình, và bà chủ mưu một mình anh đẻ thăm mà thôi. Đi u này làm tôi rất buồn vì hủu như bà không cho tôi một cái hủi nào đến gần bà, đẻ tén một quan hệ tén đẻ với bà. Tôi biết mẹ chồng tôi rất cô đơn, tôi thén bà và mưu đẻ gần bà nhưng bà không thén tôi và không chấp nhận tôi. Chồng tôi đã tén, đã có gia đình riêng như anh không thén nào tách rời khỏi mẹ. Chính vì thén mà vợ chồng chúng tôi gặp bao nhiêu là nạn đói.

Khi người vợ đi tới, người chồng nói: "Vợ tôi là người hay ganh tỵ, nhất là ganh với mẹ tôi. Cô ấy trung, khỏe mạnh, đáng lẽ cô ấy phải thịnh vượng tôi hay ít ra cũng có gia thông cảm với bà. Mẹ tôi chỉ có bố tôi và tôi mà bây giờ bà mất cả hai. Thật ra bà còn hai người con cả tôi nhưng bà thịnh vượng không được. Gia đình chúng tôi sẽ không có nạn đói gì nữa với tôi chứ khó chiểu ý mẹ tôi mất chút. Không thịnh vượng, vợ tôi cũng không là người nên trọng giá, vì vậy mẹ tôi chỉ phải đến giúp việc này việc kia. Cô ấy buồn là sao tôi không nói để bà cũng đến giúp đỡ người này người kia, nhưng làm sao tôi nói được khi bà chỉ có ý tốt là muốn giúp con. Tôi đâu nào làm cho mẹ tôi buồn. Còn chuyện đi thăm bà cả, bao giờ đi tôi cũng rất nhưng cô ấy không muốn đi, tôi không ép được nên tôi đành đi thăm mất mình, thỉnh thoảng tôi đến con theo. Thành thật mà nói, tôi biết mẹ tôi thịnh vượng tôi nhưng bà cũng gây nhiều khó khăn cho tôi, khi tôi còn nhỏ cho đến bây giờ. Lý do là vì tôi là con trai mất. Bà chỉ có mất mình tôi là con trai nên tốt cả tình thịnh vượng, hy vọng, các mẹ cả bà đến nỗi tôi. Tôi là niềm vui và là sự sống cả cuộc đời bà. Bà trông mong nỗi tôi quá nhiều và bà mong tôi đi với bà cũng như vậy. Mẹ tôi muốn tôi cũng xem bà là niềm vui và là sự sống cả tôi, nhưng đó là điều tôi không thể làm được. Tôi cảm thấy có nhiều trách nhiệm đi với mẹ vì vợ mất tôi là bà không vui. Vợ tôi không hiểu được hoàn cảnh cả tôi. Mẹ cô ấy là người có tính tự lập, không bao giờ làm phiền đến con cái, còn mẹ tôi thì khác. Tôi không tâm lý mà không biết làm sao! Vợ tôi muốn chúng tôi đi xa, tôi cũng nghĩ như vậy có lẽ tốt hơn cho hạnh phúc gia đình chúng tôi, nhưng đi xa tôi lại phải về thăm mẹ nhiều hơn và như vậy lại phải về nhà thịnh vượng hơn. Tôi không muốn vợ tôi buồn mà cũng không thể để mẹ tôi sống trong cô đơn vì phải xa tôi, tôi là niềm vui duy nhất cả cuộc đời bà."

Thưa quý vị, nếu là người có vợ và hôn nhân, chúng ta sẽ khuyên gì với đôi vợ chồng trẻ và giúp ý kiến thế nào để giải quyết nạn đói cả gia đình này?

Nguyên tắc đầu tiên là chúng ta cần làm theo lời dạy của Kinh Thánh, vì Kinh Thánh là mẫu mực của Đức Chúa Trời, Đức Ngài đã tạo dựng chúng ta và đã thiết lập hôn nhân. Chỉ khi nào sống theo mẫu mực của Chúa chúng ta mới tìm được bình an và hạnh phúc cho đời sống. Theo lời Chúa dạy, chúng ta phải sống với nhau bằng tình yêu thương, chấp nhận nhau và thông cảm với nhau trong mọi hoàn cảnh. Với lòng yêu thương, Chúa dạy "Hãy yêu kẻ lân cận như mình," có nghĩa là chúng ta phải thịnh vượng yêu như người gần bên chúng ta, nhưng người thân trong gia đình như chính mình. Đức Ngài nói hay làm điều gì khiến người người đó phải đau buồn. Chúa Giê-xu cũng dạy: "Hãy đi mà các người muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ" (Ma-thi-ơ 7:12). Khi thịnh vượng nhau chúng ta chỉ làm điều gì mà ta biết là người ta thịnh vượng cần và mong muốn. Trong thịnh vượng này, nếu người mẹ thật sự thịnh vượng con và nghĩ đến hạnh phúc cả con, bà sẽ chỉ làm điều gì con cần và mong muốn chỉ không phải là làm điều bà muốn. Người con dâu cũng thế, nếu thịnh vượng mẹ chồng và biết rằng giúp con là niềm vui cả bà thì sẽ bằng lòng để bà đến giúp mình, nhưng dĩ nhiên là đến mất giờ hơn nào thôi.

Đieu thứ hai nhợng ngợi trong gia đình này cợn làm là **chợp nhợn nhau**. Trợc hợ, ngợi mợ cợn chợp nhợn ngợi vợ cợa con trai mình. Dù đó không phợi là ngợi do chính bà chợn, có thợ cũng không phợi là mợu ngợi bà thích, nhợng nợu con bà đã yêu và đã chợn, bà nên chợp nhợn sợ chợn lợa cợa con. Nợu bà thợt sợ thợng con, thợy con đợc hợnh phúc là đợ cho bà thợa nguyợn và cợm tợ Chúa. Hợn nợa, bà cợn nhìn thợy rợng mợi thợ hợ có mợt lợi sợng khác nhau. Vợc con dâu cợa bà không lo vợc nợi trợ giợng nhợ bà chợa hợn là sai. Ngợi phợ nợ ngày nay không chợ lo vợc nhà nhợng còn có thợ làm nhiợu công vợc khác ngoài xã hợi. Nàng con dâu cũng cợn chợp nhợn bà mợ cợa chợng mình. Dù bà có quan niợm sợng khác, cách làm vợc và cợ xợ không đúng nhợ nàng suy nghĩ hay trông mong, nhợng bà là ngợi đã sinh ra chợng mình, đã nuôi dợy chợng mình nên ngợi, công nợ đó nàng cũng phợi nghĩ đợn. Vợ vợc chợp nhợn nhau, Kinh Thợnh dợy: "Vợy thợ, anh em hợy tợp lợy nhau, cũng nhợ Chúa Cợu Thợ đã tợp anh em đợ Đợc Chúa Trợi đợc vinh hiợn" (Rô-ma 15:7). Chợ "tợp" trong câu này có nghĩa là tợp nhợn, đón nhợn hay chợp nhợn.

Không nhợng chợp nhợn nhợng khác biợt cợa nhau, hai bên còn phợi thông cợm vợi nhau. Đieu có thợ giúp giợm biợt sợ căng thợng giợa bà mợ chợng và nàng dâu trong trợng hợp này là hai ngợi cợn dành thợ giợ trò chuyợn, chia xợ tâm tình vợi nhau đợ có thợ hiợu nhau và tợ đó thông cợm nhau hợn. Ngợc lợi, nợu hai ngợi không chợp nhợn nhau nhợng cợ ganh tợ vợi nhau, cợ nghĩ rợng ngợi kia đã cợp mợt tình thợng cợa ngợi đợn ông quan trợng nhợt trong đợi mình thợ hai ngợi sợ tợp tợc ghệt nhau và gieo đau khợ cho nhau.

Vợ ngợi chợng trợ trong trợng hợp này, anh có mợt trách nhiợm quan trợng đợi vợi mợ cũng nhợ vợi vợ, và anh cợn phân biợt hai trách nhiợm đó cách rõ ràng. Đợi vợi mợ anh là mợt ngợi con, khi chợa đợn tuợi thành nhợn và còn sợng trong sợ bợo bợc cợa mợ, anh phợi vợng phợc mợ trong mợi sợ. Khi đã trợng thành và có gia đình riêng, theo lợi Chúa dợy, anh phợi có trách nhiợm vợi gia đình và phợi làm chợ gia đình cợa mình. Khi cha anh không còn, mợ anh có thợ là chợ gia đình cợa bà nhợng bà không phợi là chợ gia đình anh. Anh có bợn phợn yêu thợng và chăm sợc mợ nhợng anh không thợ vì chiợu ý mợ mà không trợn trách nhiợm vợi vợ con. Riêng vợ ngợi mợ, dù thợng con và muợn con ợ bên cợnh mình mợi mợi, bà cũng cợn ý thợc rợng con bà đã lợn và bà phợi cho con tách rợi khợi bà đợ xây dợng hợnh phúc riêng.

Trong Kinh Thợnh, Đợc Chúa Trợi dợy rõ ràng nhợ sau, "Bợi vợy cho nên, ngợi nam sợ lợa cha mợ mà dính dợu cùng vợ mình, và cợ hai sợ nên mợt thợt" (Sợng thợ ký 2:24). Chúa biợt đieu khó cho cha mợ khi đã lợn là đợ cho con tách rợi khợi cha mợ đợ biợt đợu cuợc sợng riêng, vì thợ mợng lợnh quan trợng này đợc nhợc đợ nhợc lợi ba lợn trong Kinh Thợnh: Lợn thợ nhợt trong Sợng thợ ký khi Đợc Chúa Trợi thiợt lợp hôn nhợn. Lợn thợ hai trong Phợc Âm Ma-thi-ợ, khi Chúa Giê-xu dợy vợ hôn nhợn và lợn thợ ba khi thánh Phợ-lô dợy vợ bợn phợn vợ chợng. Khi mợt ngợi lợp gia đình, chúng ta nói ngợi đó đã ra riêng, có gia đình riêng. Nói nhợ thợ là

đúng, vì gia đình của đôi vợ chồng mới là một đơn vị mới, riêng biệt. Theo lời Thánh Kinh dạy, đôi vợ chồng mới nên là con cái trong đời gia đình, nên giữ mối quan hệ thân thiết với cha mẹ và bà con hai bên, nhưng người chồng trở lại là chủ gia đình mới và vợ là người phụ giúp chồng xây dựng hạnh phúc. Cha mẹ chồng hay cha mẹ vợ không làm chủ gia đình của con. Khi nào người đàn ông của tôi là cha mẹ để kết hợp làm một với vợ và thật sự làm chủ gia đình mới của mình thì gia đình đó sẽ còn gặp nhiều khó khăn.

Minh Nguyên

Chồng và Vợ Trẻ Phát Thanh Tin Lành